

Aznap reggel már hamarabb ébren voltam, minthogy a Nap feltűnhetett volna. Édesanyám a kamrába járt ki-be, édesapám az állatainkat ment pénzé tenni. Az öcsém és én az ágyunk mellett ülve hajtogattuk össze az édesanyánk által kiválogatott ruhákat.

Néma csend honolt az egész ház területén. A csend legalább valahol otthon volt. Nekünk azonban már nem volt otthonunk. Az előző este jött levél után mindannyian elnémultunk. Apám eleinte dühödten járt-kelt, néha egy-egy szitokszót elmorogva, de hamarosan ő is anyánk mellé állt segíteni. Ruhák, ételek, használati tárgyak, emlékek. Fejenként ötven kiló. Mint most én vagy az öcsém. Egy új életet kell ebből az ötven kilóból kezdenünk valahol messze innen, az Otthonunktól. A Hazánktól. A Szülőföldünktől. Csak mert mások vagyunk. Mert eltérünk a *jótól*.

A kamrából üvegtörés hangja vágta apró darabokra a csendet. Feszülten pillantottam a helyiség irányába, ahonnan édesanyám meggyötört, kisírt szemű alakja tűnt elő. Rám pillantott egy szó nélkül és én tudtam, mit érez, mit gondol. Minden ott tükröződött a szemében. Én is ugyanazt éreztem. Fájdalom, düh, elkeseredettség, bizonytalanság, de ezek közül is kitűnt az a halvány kis fény, ami megmelengette bensőmet. A remény, amely egy jobb helyben bízott. Édesanyám aprót bólintott. *Csak bízz! Csak reménykedj!* - üzenté a tekintete.

Édesapám most szinte hangtalanul lépte át a küszöböt. Egymásra néztek anyámmal, apám pedig hozzá lépve a kezébe nyomott egy kis szütyőt, mely csilingelve nyugodott meg a kezében. *Tedd el!* - mondta és máris a saját csomagja felé vette az irányt. Megállt mellettünk és az összehajtogatott ruháit a batyuba kezdte pakolni. Öcsém éppen a kedvenc játékát akarta a sajátja mélyére rejteni, amikor apám kikapta onnan és a kezébe nyomta. *Hozd a kezedben! Ezt nehogy elvegyék tőled.* - simított végig testvérem fején, aki bólogatva ölelte magához a fából készült játékfigurát. Aztán az én csomagom felé kapta a fejét, amint abban felnyűszített valami. Ijedten feküdtem rá a ruhákra. De apám egy határozott, mégse bántó mozdulattal eltolt onnan és a blúzaim alá pillantott. Egy fekete, síró szőrgombolyag tűnt elő, én pedig sírva estem apám lábához. *Csak őt hadd vigyem magammal!* - sírtam könnyörgőn. Apám azonban felkapta a kölyökkutyát a hóna alá, a fejemre egy csókot hintett, aztán kiment. Édesanyám rögtön átkarolt és úgy ringatott, én azonban egyre csak sírtam a barátom után. A vállába fúrtam a fejem és hagytam, hogy könnyeim utat találjanak maguknak.

Nem vettem észre, hogy mikor indultunk el, hogy mikor hagytuk ott a szomszédra bízott kiskutyámat, hogy mikor mentünk végig az utcánkon, ahol az ott élő gyerekekkel játszottunk fogócskát. Mikor legközelebb felnéztem anyám válláról már a vasútnál álltunk a végeláthatatlan tömeg közepén. Aztán hirtelen apám megragadta a derekamat és felrakott egy vagonra, amin már öcsém is ott ült, majd felsegítette anyánkat, feladta a batyuinkat, végül ő maga is felszállt. A vagonban nem voltak ülések vagy padok. Csak a tér, amiben a levegő fojtogató volt.

Mégis édesapám szemében láttam meg azt, amitől arcomra mosoly kúszott. Hogy mindegy hova visznek minket, a lényeg, hogy együtt leszünk ott, és ott már jobb lesz nekünk. *Csak bízz! Csak reménykedj!*